

РЕШЕНИЕ

№ 162

гр. Карлово, 06.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КАРЛОВО, II-РИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на девети май през две хиляди двадесет и втора година в
следния състав:

Председател: Владимир Ст. Иванов

при участието на секретаря Цветана Т. Ч.
като разгледа докладваното от Владимир Ст. Иванов Гражданско дело №
20215320101014 по описа за 2021 година

Съдът е сезиран с иск с правно основание чл.422 ГПК, във вр. с чл.415 от ГПК, вр. с чл.79, ал.1 ЗЗД и чл.86, ал.1 ЗЗД от „БНП П. П. Ф.“ С.А., вписано в Търговския и фирмен регистър под №*****, с адрес на управление във Ф., гр. П., бул. „О.“ № 1, представлявано от Л. Д., в качеството му на изпълнителен директор и член на съвета на директорите чрез „БНП П. П. Ф.“ С.А., клон Б., ЕИК *****, гр. С., жк. „М. *“, Б.П. С., сгр. **, представлявано от законния представител Д. Д., чрез юрисконсулт Н.М. против М. М. Ч., ЕГН: *****, с адрес: гр. Б., обл. П., ул. „О. М.“ №**.

В исковата молба се твърди, че на 23.04.2018 г. между „БНП П. П. Ф.“, като кредитодател и М. М. Ч., като кредитополучател, бил сключен договор за потребителски паричен кредит № PLUS-15915301 посредством, който страните постигнали съгласие кредиторът да отпусне на кредитополучателя заем в общ размер на 4000.00 лева за срок от 48 месеца, обхващащ периода от подписване на договора до 20.04.2022 г., съгласно погасителен план, включващ падежните дати на месечните погасителни

вноски, техният размер и размер на оставащата главница. Договорено било паричният кредит да бъде изплатен на 48 равни месечни вноски, всяка в размер на 159.30 лева, като в договора била посочена и общата стойност на плащанията по кредита.

Твърди се, че въз основа на индивидуалния кредитен профил на ответника бил определен годишен процент на разходите. Кредитополучателят заплащал и такса ангажимент, срещу което кредиторът сключвал договора при фиксиран лихвен процент по смисъла на § 1, т. 5 от ЗПК, при съдържащите се в договора условия, размери и срокове. Таксата се заплащала от кредитополучателя при усвояване на кредита, като кредиторът удържал сумата посочена в поле „Такса ангажимент“ от общия размер на кредита. Лихвеният процент по кредита бил фиксиран за срока на договора, като началната дата за изчисляване на ГПР била датата на подписване на договора при допускането, че годината има 365 дни, независимо дали е високосна и договорът е валиден за целия срок като страните изпълняват точно задълженията си по него.

Твърди се, че сумата, предмет на договора, била преведена по личната банкова сметка на ответника, декларирана от същия и посочена в договора за кредит.

На основание на чл. 3 във връзка с чл. 4 от договора за ответника възниквало задължението да погаси заема на 48 месечни вноски, всяка по 159.30 лева, като в чл. 5 от договора било предвидено, че при забава на една или повече месечни погасителни вноски кредитополучателят дължи обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва за периода на забавата.

Обезщетението за забава било равно на ОЛП, обявен от Българската народна банка, в сила от 1 януари, съответно от 1 юли на текущата година плюс 10%. Лихвените проценти в сила от 1 януари на текущата година били приложими за първото полугодие на съответната година, а лихвените проценти в сила от 1 юли били приложими за второто полугодие. Обезщетението за забава се изчислявало на дневна база, като дневният ѝ размер за просрочени задължения бил равен на $1/360$ част от годишния размер, определен в предходното изречение.

Твърди се, че ответницата преустановила плащането на вноските по

кредит № PLUS-15915301 на 20.11.2018 г., като към тази дата били погасени 6 месечни вноски.

На основание чл. 5 от договора, вземането на „БНП П. П. Ф.“ ставало изискуемо в пълен размер, ако кредитополучателят просрочи две или повече месечни вноски, считано от падежната дата на втората пропусната месечна вноска, която в настоящия случай била 20.12.2018 г. От тази дата вземането станало ликвидно и изискуемо в целия му размер, за което от страна на кредитора било изпратено изрично уведомление до длъжника.

Тъй като от страна на длъжника не били извършени други плащания, от кредитора било подадено заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК в Р. с. – К. за дължимите суми по договор за потребителски паричен кредит № PLUS-15915301 на 20.11.2018 г. По образуваното ч. гр. д. №130/2021 г. по описа на съда била издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, с която било разпоредено на М. М. Ч. да плати на ищцовото дружество – кредитор следните суми:

- сумата от 2098.18 лв. (две хиляди и деветдесет и осем лева и осемнадесет стотинки), представляваща възнаградителна лихва за периода от 20.11.2018 г. до 20.04.2022 г.;

- сумата от 425.44 лв. (четиристотин двадесет и пет лева и четиридесет и четири стотинки), представляваща мораторна лихва за периода от 20.12.2018г. до 16.01.2021г.;

- законната лихва за забава от датата на постъпване на заявлението по чл.410 ГПК в съда – 26.01.2021 г., до окончателното изплащане на вземането.

Със съобщение от съда „БНП П. П. Ф.“ С.А. били уведомени за възможността да предявят установителен иск с правно основание чл. 422 ГПК за установяване на обективизираното в издадената по ч. гр. д. № 130/2021 г. заповед вземане, което обуславяло правния интерес на „БНП П. П. Ф.“ С.А. от предявяване на настоящата искова претенция, с която моли съда да признае за установено, че ответницата му дължи следните суми, за които по ч. гр. д. №130/2021 г. по описа на РС К. е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, а именно:

- сумата от 3770.12 лв. (три хиляди седемстотин и седемдесет лева и

дванадесет стотинки), представляваща главница;

- сумата от 2098.18 лв. (две хиляди и деветдесет и осем лева и осемнадесет стотинки), представляваща възнаградителна лихва за периода от 20.11.2018 г. до 20.04.2022 г.;

- сумата от 425.44 лв. (четиристотин двадесет и пет лева и четиридесет и четири стотинки), представляваща мораторна лихва за периода от 20.12.2018г. до 16.01.2021г.;

- законната лихва за забава от датата на постъпване на заявлението по чл.410 ГПК в съда – 26.01.2021 г., до окончателното изплащане на вземането.

При условията на евентуалност, в случай че така предявеният установителен иск бъде отхвърлен поради ненадлежно обявена предсрочна изискуемост на вземането по кредита преди депозирание на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, ищецът моли съда да приеме, че е предявен осъдителен иск и да бъде прието, че същият има характер на волеизявление за обявяване на кредита за предсрочно изискуем, чрез връчване на препис от същия на ответната страна.

Претендират се направените разноски по делото, включително и тези в заповедното производство.

Ответницата, чрез назначения особен представител адв. К.Д., оспорва иска като допустим, но неоснователен. Посочва, че договорът за потребителски кредит е реален договор – фактическият състав на сключването му завършва с предаването на парите или вещите. Ето защо в тежест на ищеца в това производство било да установи факта на предаването на определената в договора сума.

Посочва, че съгласно чл. 10 , ал. 1 от Закона за потребителски кредит договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма, на хартиен или на друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, форма и размер шрифт – не по-малък от 12, с цел съществени клаузи по договора да не бъдат непрочетени от потребителя при сключването му поради използването на различни шрифтове. От приложеното към исковата молба заверено копие от договор за потребителски кредит № PLUS - 15915301 от 23.04.2018 г. било видно, че не отговаря на това изискване. Също така не ставало ясно кога и

къде е подписано от кандидатстващия за потребителски кредит.

От приложенияте към исковата молба писмени доказателства ставало ясно, че договорът за кредит е подписан на 23.04.2018 г., а считано от 24.04.2018 год. дружеството „БНП П. П. Ф.“ ЕАД има статут на заличен търговец и е преобразувано по реда на чл. 265 г от ТЗ чрез трансгранично вливане в едноличния собственик на капитала „БНП П. П. Ф.“ С.А. Ф.. Съгласно чл. 265, ал. 2 от ТЗ вписването на преобразуването се прекратява и правата и задълженията му преминават върху приемащото дружество. В случая не било видно дали ответната страна е уведомена за това действие на кредитора.

Ответната страна счита също, че не била надлежно обявена предсрочната изискуемост на кредита.

Адв. Д. моли съда да постанови решение, с което да отхвърли иска.

От събраните по делото доказателства, отделно и в тяхната съвкупност, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От приложеното ч. гр. д. № 130/2021 г. на РС К. е видно, че по заявление на ищцовото дружество е била издадена Заповед № 67/28.01.2021 г. за изпълнение по чл.410 ГПК, с която е разпоредено ответницата да му заплати следните суми: 3770.12 лв. – главница по договор за потребителски кредит; 2098.18 лв. – възнаградителна лихва за периода от 10.11.2018 г. до 20.04.2022 г.; 425.44 лв. – мораторна лихва за периода от 20.12.2018 г. до 16.01.2021 г.; законната лихва за забава от момента на постъпване на заявлението в съда до окончателното изплащане на вземането; 125.87 лв. – разноси по делото за внесена държавна такса и 50.00 лева – юрисконсултско възнаграждение.

В заповедта е посочено, че вземането произтича от задължение по договор за кредит № PLUS-15915301, сключен на 23.04.2018 г. между „БНП П. П. Ф.“ като кредитор и М. М. Ч. като кредитополучател.

Заповедта е връчена на длъжника при условията на чл.47, ал.5 от ГПК, поради което съдът на осн. чл.415, ал.1, т.2 от ГПК е дал указания на ищцовото дружество (тогава заявител) да представи доказателства за предявен в едномесечен срок от съобщението иск срещу нея. Искът е предявен в срока по чл.415, ал.4 ГПК.

Ответната страна оспорва процесуалната легитимация на ищцовото дружество. В тази връзка съдът намира следното:

Заявлението си за издаване на заповед за изпълнение кредиторът е основал на твърдения за легитимацията си като чуждестранен търговец, извършващ търговска дейност, чрез регистриран клон в Б., който е придобил като приемащо дружество правата на преобразуван при сливане заемодател, регистриран като българско дружество. Справката в публичния регистър на юридическите лица - търговци сочи, че договарящото се с ответника дружество „БНП П. П. Ф.“ ЕАД е било заличено поради вливането му в чуждестранния търговец (негов едноличен собственик), като поемането на преобразуваното българско дружество е вписано с рег. № 20180424134752 въз основа на акта за регистрация на преобразуването от органа по регистрация на поемащото френско дружество – „БНП П. П. Ф.“ С.А.П.. Вписаното обстоятелство удостоверява универсално правоприемство (чл.10 ал.1 ЗТРРЮЛНЦ). Опровергаване на достоверността на вписването не е предприето и съответно не е доказано, поради което съдът намира за неоснователно възражението за липса на легитимация на правоприемника да упражни всички права на заличения си праводател.

Не се спори и се установява от представения заверен препис договор за потребителски паричен кредит с номер PLUS-15915301, че същият е бил сключен между страните на 23.04.2018 г., като ищцовото дружество е предоставило на ответницата паричен кредит в размер на 4000 лева. Съгласно погасителния план към договора, сумата е следвало да бъде върната на 48 равни месечни погасителни вноски, всяка в размер на 159.30 лева. Падежната дата на първата вноска е 20.05.2018 г., а на последната – 20.04.2022 г. Общата стойност на плащанията е 7646.40 лева при ГПР 33.46% и ГЛП 27.03%., като в тази сума се включват главница – 4000 лева, застрахователна премия – 1075.20 лева и такса ангажимент – 140 лева.

От изготвената съдебно-счетоводна експертиза и представеното с исковата молба извлечение по процесния кредит се установява, че ответницата е получила заемната сума по посочена от нея банкова сметка. В периода 21.05.2018 г. – 30.05.2019 г. тя е направила осем плащания в общ размер от 1016.50 лева, а в периода 05.07.2019 г. – 21.09.2020 г. – още 14 плащания в размер на общо 321.08 лева (л.25-26).

Вземането на ищеца произтича от договор за банков кредит при който предсрочната изискуемост е уговорена в договора за кредит при настъпване на определени обстоятелства или се обявява по реда на чл.60, ал.2 от Закона за кредитните институции.

В случая в чл.5 от договора е посочено, че вземането на „БНП П. П. Ф.“ ЕАД става изискуемо в пълен размер, ако кредитополучателят просрочи две или повече месечни вноски, считано от падежната дата на втората месечна вноски.

Настоящият съдебен състав счита, че фактите, относими към настъпване и обявяване на предсрочната изискуемост, не са се осъществили преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, вземането не е изискуемо в заявения размер и не е възникнало на предявеното основание. В хипотезата на предявен иск по чл. 422, ал. 1 ГПК вземането, произтичащо от договор за банков кредит, става изискуемо, ако кредиторът е упражнил правото си да направи кредита предсрочно изискуем. Когато тя е уговорена в договора при настъпване на определени обстоятелства или се обявява по реда на чл.60, ал.2 от Закона за кредитните институции, правото на кредитора следва да е упражнено преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, като кредиторът трябва да е уведомил длъжника за обявяване на предсрочната изискуемост на кредита. Съгласно т. 18 от ТР № 4 от 18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК ВКС, предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ. Кредиторът може да иска издаване на заповед за изпълнение, след като кредитът бъде обявен за предсрочно изискуем поради неплащане на една или повече вноски, което действие следва да предхожда по време сезирането на заповедния съд. Обявяването на предсрочната изискуемост по смисъла на чл. 60, ал. 2 ЗКИ предполага изявление на кредитора, че ще счита целия кредит или непогасения остатък от кредита за предсрочно изискуеми. С подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение кредиторът упражнява правото си да иска принудително изпълнение на непогасеното си вземане, но волеизявлението, че счита кредита за предсрочно изискуем, дори и да се съдържа в заявлението, не означава, че е съобщено на длъжника, тъй като препис от заявлението не се връчва. Длъжникът узнава за допуснатото

изпълнение с връчването на заповедта за изпълнение, поради което задължението за остатъка от кредита, така както е заявено, не е изискуемо към момента на подаване на заявлението. За да бъде уважено депозираното заявление за издаване на заповед за изпълнение на предсрочно изискуемо вземане, произтичащо от договор за кредит, е необходимо преди депозирането му да са настъпили две кумулативно изискуеми предпоставки, независимо от уговореното в договора за кредит, а именно: 1. неплащане на определен брой вноски или други обстоятелства, уговорени в договора за кредит и 2. кредиторът да е заявил, че упражнява правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем, което волеизявление да е достигнало до длъжника – кредитополучател.

В настоящия случай, не е налице втората предпоставка, а именно – не се доказва (тежестта на доказване е на ищеца), че преди да подаде заявлението за издаване на заповед за изпълнение кредиторът – „БНП П. П. Ф.“ ЕАД, е упражнил правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем и волеизявлението му е достигнало до кредитополучателя – длъжник. С исковата молба е представена като доказателство ксерокопие от „Последна покана“ до М. М. Ч. за изпълнение по договор за потребителски заем с номер PLUS-15915301. Не са ангажирани никакви доказателства за това, че поканата е стигнала до адресата, нито, че изобщо е изпращана на какъвто и да било адрес. Ето защо съдът счита за недоказано, че ищцовото дружество е упражнило правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем и това волеизявлението да е достигнало до ответника – кредитополучател. Следователно втората от двете кумулативни предпоставки по чл.60 ал.2 от ЗКИ за предсрочна изискуемост на кредита не е налице, поради което и вземането на ищцовото дружество не е изискуемо в заявения размер, не е възникнало на предявеното основание и предявеният установителен иск следва да бъде отхвърлен.

Предявеният при условията на евентуалност осъдителен иск също е неоснователен, като съображенията за това са следните:

В тълкувателните мотиви на постановеното по реда на чл. 274, ал. 3 ГПК Определение № 387/24.07.2017 г. по ч. т. д. № 1369/2017 г. на ВКС, I т. о., е застъпено становище, че условието за разглеждане на осъдителен иск, съединен при условията на евентуалност с установителен иск по чл. 422 ГПК,

е отхвърляне на установителния иск поради ненастъпила предсрочна изискуемост на вземанията по кредита преди заявлението по чл. 410 ГПК, като в този случай се навежда ново обстоятелство в исковата молба (несъдържащо се в заявлението за издаване на заповедта за изпълнение и неподдържано спрямо предявения установителен иск) – уведомяване на длъжника по кредита за изявлението на банката за настъпване на предсрочната изискуемост със самата искова молба. В тази хипотеза съединяването при евентуалност при посоченото условие на осъдителния иск с установителния по реда на чл. 422 ГПК е допустимо, а уведомяването на длъжника по кредита за изявлението на банката за настъпване на предсрочната изискуемост се осъществява с получаване на обективизираното в исковата молба изявление.

В настоящото производство, обаче длъжникът не се представлява от упълномощен представител, който би могъл да доведе до знанието на ответника всички относими към спорното право факти, включително знанието за обявена предсрочна изискуемост. На ответника е назначен особен представител по реда на чл.47, ал.6 от ГПК, на когото са връчени съдебните книжа. Процесуалното представителство може да произтича от закона /в случаите на изрично уредено законно представителство/ или от договор, а представителството чрез особен представител, макар и регламентирано от специална правна норма /чл. 47, ал. 6 от ГПК/, не е законово, тъй като произтича от акт на съда, при осъществяване на определените за това предпоставки – в т. см. т. 6 от Тълкувателно решение № 6/06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г. на ВКС, ОСГТК/. Назначеният от съда особен представител не упражнява свои процесуални права, а тези на страната, която представлява. Особеният представител не може обаче с действията си да засяга материалноправната сфера на представляваното лице. Същият не може да прави признание на иска, не може да сключва спогодби, не може да извършва отказ от право. От невъзможността особеният представител да ангажира материалноправната сфера на ответника следва и че същият не е пасивно легитимиран да получава от името на ответника изявления, в резултат от които в патримониума на ответника биха възникнали задължения спрямо дадено лице. В този смисъл е т. 7 от Тълкувателно решение № 6/06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г. на ВКС, ОСГТК. От изложеното следва, че особеният представител не е нито законов, нито договорен представител и

не може да приема адресирани до представляваното лице /в случая ответника/ материално-правни изявления на трети лица, каквото безспорно е уведомяването на длъжника за предсрочна изискуемост на вземането по кредита, а и след като особеният представител не е осъществил контакти с ответника, то последният като длъжник не може да се счита за уведомен за предсрочната изискуемост чрез особения представител (в този смисъл Определение №567/18.09.2018 по дело №3153/2017 на ВКС, ТК, II т.о.).

С оглед на гореизложеното, съдът намира, че както главният, така и евентуалният иск са неоснователни и недоказани и като такива следва да се отхвърлят.

При този изход на правния спор, на основание чл.78, ал.3 ГПК, на ответника се полагат разноските по делото. Такива обаче не се претендират и затова не следва да бъдат присъждани.

Следва да бъде издаден разходен касов ордер за определеното възнаграждение в полза на особения представител адв. Д. в размер на 644.68 лева.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН предявения иск от „БНП П. П. Ф.“ С.А., вписано в Търговския и фирмен регистър под №*****, с адрес на управление във Ф., гр. П., бул. „О.“ № 1, представлявано от Л. Д., в качеството му на изпълнителен директор и член на съвета на директорите чрез „БНП П. П. Ф.“ С.А., клон Б., ЕИК *****, гр. С., жк. „М. *“, Б.П. С., сгр. **, представлявано от законния представител Д. Д., чрез юрисконсулт Н.М. за признаване на установено, че М. М. Ч., ЕГН: *****, с адрес: гр. Б., обл. П., ул. „О. М.“ №** дължи на „БНП П. П. Ф.“ ЕАД следните суми, за които по ч. гр. д. №130/2021 г. по описа на РС К. е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, а именно: сумата от 3770.12 лв. (три хиляди седемстотин и седемдесет лева и дванадесет стотинки), представляваща главница; сумата от 2098.18 лв. (две хиляди и деветдесет и осем лева и осемнадесет стотинки), представляваща възнаградителна лихва за периода от 20.11.2018 г. до 20.04.2022 г.; сумата от 425.44 лв. (четиристотин двадесет и пет лева и четиридесет и четири

стотинки), представляваща мораторна лихва за периода от 20.12.2018г. до 16.01.2021г.; законната лихва за забава от датата на постъпване на заявлението по чл.410 ГПК в съда – 26.01.2021 г., до окончателното изплащане на вземането.

ОТХВЪРЛЯ като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН предявления при условията на евентуалност иск от „БНП П. П. Ф.“ С.А., вписано в Търговския и фирмен регистър под №*****, с адрес на управление във Ф., гр. П., бул. „О.“ № *, представлявано от Л. Д., в качеството му на изпълнителен директор и член на съвета на директорите чрез „БНП П. П. Ф.“ С.А., клон Б., ЕИК *****, гр. С., жк. „М. *“, Б.П. С., сгр. **, представлявано от законния представител Д. Д., чрез юрисконсулт Н.М. за осъждане на М. М. Ч., ЕГН: *****, с адрес: гр. Б., обл. П., ул. „О. М.“ №** да заплати на „БНП П. П. Ф.“ ЕАД: сумата от 3770.12 лв. (три хиляди седемстотин и седемдесет лева и дванадесет стотинки), представляваща главница; сумата от 2098.18 лв. (две хиляди и деветдесет и осем лева и осемнадесет стотинки), представляваща възнаградителна лихва за периода от 20.11.2018 г. до 20.04.2022 г.; сумата от 425.44 лв. (четиристотин двадесет и пет лева и четиридесет и четири стотинки), представляваща мораторна лихва за периода от 20.12.2018г. до 16.01.2021г.; законната лихва за забава от датата на постъпване на заявлението по чл.410 ГПК в съда – 26.01.2021 г., до окончателното изплащане на вземането.

ДА СЕ ИЗДАДЕ в полза на особения представител адв. К.Д. разходен касов ордер за сумата от 644.68 лв. (шестстотин четиридесет и четири лева и шестдесет и осем стотинки) депозитни.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред О. с. П. в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Ц.Ч.

Съдия при Районен съд – Карлово: _____